

In memoriam

Hrvatski restauratorski zavod i Odjel za zidno slikarstvo i mozaik s tugom se opraštaju od dugogodišnjeg djelatnika Branimira Rašpice

BRANIMIR RAŠPICA (15. 11. 1979. - 11. 1. 2016.)

Svaki je odlazak neizvjestan i težak, ali onaj prerani je kao nedovršena priča. Branimir je otišao iznenada i tiho, ostavivši sve nas okružene bolnom tišinom njegove odsutnosti. I sada, dok ta bol nenadanog rastanka tek jenjava, kao utjeha ostaju one živopisne uspomene na dragog prijatelja i kolegu, kao i duh zajedništva na našem Odjelu nastao temeljem svih onih vrijednosti koje je Branimir njegovao i poštovao.

Branimir Rašpica doista je bio čovjek rijetkih osobina. Jedan od onih koji cijene stručnost i marljivost, ali pridaju važnost i lijepoj riječi te međusobnom uvažavanju. Počeo je raditi u HRZ-u ubrzo nakon studija, u vrijeme reorganizacije i pomlađivanja Odjela za zidno slikarstvo, zapošljavanja prvih diplomiranih restauratora koji su strasno i s poštovanjem preuzimali iskustva prijašnjih generacija, ali su i pridonijeli struci novim spoznajama i svježim idejama. Svojim se kvalitetama odmah istaknuo kao vrstan stručnjak i radnik, i još važnije, kao izvanredna osoba. Branimir, naš Rašpa, svojim je zalaganjem nesebično pridonio razvoju restauratorskog pristupa i djelovanju našeg Odjela kao čvrste i povezane cjeline. U mnogobrojnim restauratorskim programima, neovisno o stručnoj problematici ili pak vrsti zadataka, uvijek je bio u prvim redovima, na svim terenima, u svim radnim uvjetima, a nije odustajao ni od rješavanja problema od kojih su već mnogi dizali ruke. Uskoro je postao i voditelj Odjela te je nastojao svim kolegama olakšati poteškoće, česte zbog same prirode terenskog posla. Njegovi stručni, radni, ali i moralni standardi uvijek su bili temelj rješavanja problema i nesporazuma. Širinom svojega znanja i blagošću svojega karaktera savladavao je sve prepreke potičući suradnju i rješavajući nesuglasice. Rašpa je svojim stalozanim pristupom, razumnošću, ljudskom toplinom i znanjem povezivao nespojive karaktere i uspješno ih usmjeravao prema stručnosti i zajedničkom cilju. Baš uvijek je bio odmjeran i profesionalan, iako je dosta toga duboko i osobno proživljavao, preuzimajući velik dio tereta na sebe. Jako ga je boljela nepravda, držao je do časti i dostojanstva, te

je svojim primjerom nenametljivo poticao svakog od nas da bude bolji čovjek. Iza sve te odgovornosti i bremena dužnosti stajao je iskren, topao i veseo čovjek. Čovjek koji je jednostavno volio ljude i svoj posao, prije svega onaj fizički rad na terenu kojega se do posljednjega trenutka nije klonio. Rašpa se istinski veselio i uživao u svakom praktičnom izazovu i uspješnom rješenju u izvedbi radova, kao i u opuštenom druženju s kolegama nakon posla. S jednakim je oduševljenjem i žarom znao raspravljati o tehnologiji žbukanja, kao i o tajnama dobrog roštilja.

Uzorit u svakom smislu, kao stručnjak, kolega, a posebno kao čovjek, Branimir je oplemenio radni vijek, ali i živote svojih suradnika. Za mnoge od nas koji smo s njim imali čast surađivati, Rašpa je prije svega bio veliki prijatelj, pa će nam u svakoj prilici naših druženja, i poslovnih i privatnih, neizmjereno nedostajati njegovi savjeti i dragocjena narav.

Rašpa, hvala ti na tvojoj nesebičnosti, čovjek je s tobom uvijek imao osjećaj da nešto dobiva, da je bolji, bogatiji i pozitivniji. Ostat ćeš nam u dragom i trajnom sjećanju, a vjerujemo i svim ljudima koji su te imali prilike upoznati. ■